

Către cinstitele fețe bisericești, venerabilii monahi și cuvioșii credincioși ai Bisericii Ortodoxe din America,

Iubiții mei frați și binecuvântați fii întru Hristos,

Hristos se naște! Slăviți-L

Astăzi, în timp ce vestim cu inima plină de bucurie că “Dumnezeu este cu noi,” îl preamărim pe Dumnezeu pentru sărbătoarea Nașterii Celei după Trup a Domnului Dumnezeului nostru Iisus Hristos. În același timp, suntem înconjurați de o mulțime de imagini, simboluri, icoane și reprezentări a ceea ce lumea crede că înseamnă această sărbătoare și ceea ce ar trebui să fie. De la pomii de Crăciun naturali și artificiali, la reni și oameni de zăpadă, lumea se înecă în imagini de Crăciun fără semnificații. Și chiar acele imagini care par a urma tradiția Bisericii sunt lipsite de o reacție categorică împotriva decăderii și a golului care există în jurul nostru.

În Biserică, vedem o taină stranie, preamărită: un prunc, născut într-un mormânt, culcat în ieslea animalelor, venit pe lume în mijlocul unui popor care nu era pregătit și nu a putut să-i primească mesajul. Aceasta este într-adevăr o imagine stranie, o imagine a slăbiciunii, o imagine a înfrângerii, a sărăciei și a umilinței. Este o imagine care ar putea fi respinsă cu ușurință dacă nu ar fi atât de minunată în inexplicabilitatea sa. Este o imagine a cărei esență este mesajul Vieții Viitoare. Este imaginea mântuirii noastre.

În fața acestei imagini a lui Hristos într-un mormânt, ne aflăm, precum s-a aflat Maica Domnului, în fața unei alegeri: aceea de a rosti „Da, Doamne, intră-mi în rărunchi, în vene, în inimă; curățește-mă, purifică-mă, împodobește-mă,” ori de a întoarce spatele și a refuza bucuria, sănătatea și desfătarea care ne sunt date întru Hristos și întru comuniunea noastră cu El. Cu toate acestea, alegerea făcută nu este doar o aprobare intelectuală a unor idei vagi și nebuloase.

Când luăm hotărârea de a ne întoarce către Hristos și de a-L aștepta în inimile noastre, ne luăm angajamentul unei vieți active, al unei vieți în care nu numai că auzim, ci și acționăm conform poruncilor lui Hristos și învățăturilor Sfinților Părinți ai Bisericii. Vorbind despre maternitatea Maicii Domnului, Părintele Georges Florovsky ne reamintește că acceptarea lui Hristos în viața noastră nu este un fapt epuizat în momentul inițial, „... așa cum maternitatea naturală nu încetează o dată cu nașterea copilului. Îndeplinirea rolului matern constă în dragostea cu caracter de sacrificiu. Prin această dragoste față de cel născut, egocentrismul pasiv al inimii este anihilat. Această dragoste reprezintă imaginea naturală a iubirii față de altă persoană, față de aproapele.”

Faptul că ne îndreptăm către peștera ca un mormânt în care s-a născut Hristos și faptul de a-L primi în viața noastră ne obligă la o viață de iubire față de aproapele și față de întreaga omenire. A ne întoarce către Cel care stă în iesle înseamnă a accepta chemarea de a ne dăruia aproapelei, aici și acum. A ne întoarce către Cel care s-a născut din Fecioară este o proclamație a iubirii noastre de Hristos și de Crucea Sa. Într-adevăr, întoarcerea noastră către Dumnezeu care este acum cu noi este o prevestire a Vieții care va să fie.

Cu rugăciuni sincere și în iubirea de nespus pentru Sfântul Prunc Iisus,

Cu dragoste în Domnul,

TIKHON

Arhiepiscop de Washington

Mitropolit al Întregii Americi și al Canadei

P.O. BOX 675
SYOSSET, NY 11791-0675
TEL: 516-922-0550
FAX: 516-922-0954
WEBSITE: WWW.OCA.ORG